

18 Αυγούστου 2017

Ιδιωτικοποιήσεις, νομοθεσία και πολεοδομικές παρεμβάσεις στην Αθήνα (Γεώργιος Μ. Σαρηγιάννης, Ομότιμος Καθηγητής Ε.Μ.Πολυτεχνείου)

/ [Πεμπτούσια](#)

Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=168427>

Ακόμη, πρέπει να σημειωθεί ότι παρέμβαση στον χώρο ασκούν και οι «ιδιωτικοποιήσεις», και έχουμε τα τρανταχτά παραδείγματα της αντισυνταγματικής μεταβίβασης της δημόσιας περιουσίας του ΕΟΤ στην ΕΤΑ ΑΕ η οποία στην συνέχεια εκποίησε την περιουσία του ΕΟΤ σε ιδιώτες οι οποίοι πλέον παρεμβαίνουν ως «ιδιοκτήτες» μεταβάλλοντας μεγέθη, δομές και στόχους των τουριστικών συγκροτημάτων του '60 σε στυγνούς κερδοσκοπικούς φορείς.

Πάντως πρέπει να τονιστεί εδώ η συμβολή του Συμβουλίου Επικρατείας, το ΣτΕ στηρίχτηκε στον Ν1515/85 και σε σειρά άλλων νομοθετημάτων, και τελικά επέβαλε τις δικές του απόψεις δημιουργώντας Νομολογία περί ποιότητας ζωής και πολεοδομικών παρεμβάσεων διασώζοντας στο μέτρο του δυνατού μεγάλο μέρος του αστικού και του φυσικού περιβάλλοντος. Κατά συνέπεια, δεν είναι τυχαία η μήνις όλων ανεξαιρέτως των εκάστοτε Υπουργών Περιβάλλοντος Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (Λαλιώτης, Παπανδρέου, Σουφλιάς), αλλά και στελεχών των δύο κομμάτων εξουσίας με επαγγελματικούς δεσμούς σε υποθέσεις αστικού χώρου (Παυλόπουλος, Βενιζέλος) και οι κραυγές τους ότι «στην Ελλάδα πολεοδομεί το ΣτΕ και όχι το αρμόδιο Υπουργείο» και άλλα ηχηρά παρόμοια, όπως και οι προσπάθειες αποδυνάμωσής του στις δύο τελευταίες αναθεωρήσεις του Συντάγματος, και μάλιστα με πρωτοφανή σύμπνοια κυβερνώντος κόμματος και αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Θα έλεγε κανείς ότι η κλασική Πολεοδομία «τελείωσε» στην χώρα μας, μια και οι σημαντικότερες παρεμβάσεις στον χώρο τα τελευταία χρόνια έγιναν με μη πολεοδομικούς νόμους και σχέδια. Φαίνεται όμως ότι το μεγάλο Κεφάλαιο ενδιαφέρεται να «νομιμοποιήσει» τις επιδιώξεις του με έναν μανδύα νομιμότητας, με απλά λόγια να έχει και ένα Ρυθμιστικό Σχέδιο στα μέτρα του ώστε να μην μπορεί πλέον να σταθεί καμία προσφυγή στο ΣτΕ, και αυτό επιδιώχθηκε με τα δύο

Νομοσχέδια του ΥΠΕΧΩΔΕ (υπουργός Γ. Σουφλιάς), περί τουριστικής αναπτύξεως το ένα και του νέου Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθηνών το άλλο. Η αποτυχία της θεσμοθέτησης των νομοσχεδίων αυτών οφείλεται και στην αντίδραση της κοινωνίας εν γένει αλλά και σε πολιτικές συγκυρίες γενικότερων θεμάτων.

Τα δύο αυτά Νομοσχέδια, ήταν απλά ένα συνονθύλευμα προτάσεων επιχειρηματικής «αξιοποίησης» σε κάθε χώρο και σε κάθε τομέα οικονομικής δραστηριότητας, από το οδικό δίκτυο, που βρέξει-χιονίσει και με όλες τις αλλαγές κυβερνήσεων αναπτύσσεται απρόσκοπτα σε βάρος των ΜΜΜ, μέχρι τις επεκτάσεις σχεδίων πόλεως για την νομιμοποίηση πολυτελών επαύλεων στα πυρπολημένα δάση της Αττικής, από τις χρήσεις εδάφους που ευνοούν τις μεγάλες επενδύσεις μέχρι τις αλλαγές σε βασικά θέματα υποδομών που κατευθύνονται στις αρπαγές δημόσιας γής από επιχειρηματίες όπως το Ελληνικό, ο Σχοινιάς, ο Υμηττός κ.α.

Στο σημείο αυτό δεν μπορούμε παρά να αναφερθούμε με έμφαση στο πρόσφατο βιβλίο της κα. Μαρίας Καραμανώφ, Συμβούλου της Επικρατείας και Αντιπροέδρου του Επιμελητηρίου Περιβάλλοντος «Βιώσιμο Κράτος και Δημόσια Κτήση», Αθήνα 2010, στο οποίο αναλύεται με ενάργεια η όλη σχέση του Κράτους και των ιδιωτικών συμφερόντων τις τελευταίες δεκαετίες στην χώρα μας και οι μακροπρόθεσμες συνέπειες των ιδιωτικοποιήσεων και της εκχώρησης κρατικών αρμοδιοτήτων σε ιδιώτες.

Κάποιοι διατυπώνουν την άποψη ότι ανάμεσα σε δύο ομάδες κεφαλαιούχων υπερίσχυσε εκείνη που προτιμούσε θολό νομικό καθεστώς παρά καθορισμένο έστω και σύμφωνο με τις επιδιώξεις τους. Το θέμα δεν έχει διερευνηθεί θεωρητικά και ιστορικά ακόμη επαρκώς, και κατά την γνώμη μου είναι ακόμη νωρίς να εκφράσουμε άποψη, ποιό δηλαδή από τα δύο κακά ισχύει.

Πηγή: <http://www.greekarchitects.gr/>